

ת"פ 41978/09/17 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים נגד דאוד אבו רמילה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41978-09-17 מדינת ישראל נ' אבו רמילה (עציר)

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין:	מדינת ישראל
המאשימה	פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
	נגד
	דאוד אבו רמילה (עציר)
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד פראס דראושה

גזר דין

האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות ובעובדות המנויות בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון. מכתב האישום עולה, כי ביום 10.8.2017 במחנה הפליטים שועפט השתתף הנאשם בהתפרעות (עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977) ובמהלכה יידה אבן לעבר שוטרים ממרחק של כ-25 מ', שעה שעמד באחת הסמטאות יחד עם עוד כ-10 מתפרעים נוספים (עבירה לפי סעיפים 274(1)-(3)-ו-25 לחוק העונשין).

הוסכם על הזמנת תסקיר, כשהצדדים טענו לעונש באופן "פתוח".

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר עולה כי הנאשם הנו בגיר-צעיר, כבן 18, רווק, בן למשפחה המונה זוג הורים ו-6 ילדים. הנאשם סיים שבע שנות לימוד, הוא אינו יודע קרוא וכתוב, וכבר מגיל צעיר, ובשל מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה, יצא לעבוד. לנאשם אין הרשעות קודמות. הנאשם מודה בביצוע העבירות בהן הודה לפני, וציין כי הן נעברו על רקע היחס המשפיל מצד כוחות הביטחון והקושי שלו לשאת זאת. מצד אחד, שירות המבחן התרשם מאיש צעיר המביע עמדה קורבנית ביחס לעבירות בהן הודה, וכן התרשם כי הנאשם טרם הבשיל מבחינת התפתחות אישיותו, דבר המגביר סיכון משום שהדבר נובע מקושי לביקורת עצמית. מצד שני, שירות המבחן התרשם כי הנאשם חווה את ההליכים המשפטיים באופן הרתעתי, בשל מעצרו, הריחוק מבני משפחתו ותחושת האחריות שלו כלפי כלכלת המשפחה, הנפגעת בהיעדרו. לכן המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מוחשי ומרתיע.

טענות הצדדים לעונש

המאשימה עותרת למתחם שבין שנה ל-30 חודשי מאסר ועותרת להטיל על הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, מע"ת וקנס משמעותי. טיעוניה מתבססים בין היתר על הפנייה ל-ע"פ 4324/16 נג'אר נ' מ"י (מיום 31.7.2016) (עניין נג'אר) וכן לת"פ (שלום ירושלים) 2949-08-17 מ"י נ' סנדוקה ואח' (מיום 21.11.2017) (עניין סנדוקה). אשר לחומרת התופעה, הפנתה המאשימה לאמרות בית המשפט העליון בע"פ 2390/17 מרזיק נ' מ"י (מיום 28.12.2017).

הסניגור טוען מגד שאין למצות את הדין עם הנאשם, וטוען כי לנוכח גילו הצעיר של הנאשם, היעדר עבר פלילי, הודאתו בהזדמנות הראשונה בחקירה ובבית המשפט, ורמת הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה, יש להסתפק בהטלת תקופת מאסר שלא תעלה על תקופת מעצרו (כ-4 חודשים).

קביעת מתחם הענישה

מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עבר הנאשם פוגעות בערך המוגן של ביטחון המדינה וביטחון כוחות הביטחון. יידוי אבנים כלפי שוטרים במהלך התפרעות טומן בחובו מסוכנות לא מבוטלת, ופוטנציאל לסיום האירוע באופן קשה מבחינת פגיעה גופנית לשוטרים ולמעורבים אחרים בסביבת ההתפרעות.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין), יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: העבירה בוצעה שעה שהמשיב משתתף בהתפרעות רבת משתתף ועומד בחבורה של כ-10 אנשים; הוא יידה אבן אחת בתוך האירוע לעבר כוחות הביטחון ממרחק של כ-25 מטרים; לכאורה השלכת האבן יכולה הייתה לגרום לפגיעה גופנית קשה, כאשר בפועל לא נגרם נזק לאיש; הנאשם ביצע את העבירות על רקע תחושת ההשפלה שהוא חש בשל התנהלות כוחות הביטחון, לדעתו; הנאשם יכול היה להימנע מן המעשים בהיותו בגיר.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת - מפנה לגזר דין שנתתי בת"פ 10131-08-17 מ"י נ' אבו גנאם (מיום 16.11.2017) ובת"פ 10319-08-17 מ"י נ' חויס (מיום 18.12.2017) שם עמדתי על הפסיקה הנוהגת בעבירות מסוג זה. לרוב מוטלים עונשי מאסר ממשיים שאינם פוחדים מ-5 חודשים. בהקשר זה מפנה לעפ"ג (י-ם) 3148-02-16 מ"י נ' ג'ועבה (מיום 24.2.2016), שם נקבע מתחם שבין 8 ל-20 חודשים בנסיבות חמורות יותר; עפ"ג (י-ם) 30191-02-15 מ"י נ' אגרוף (31.3.2015), שם נקבע בנסיבות דומות מתחם שבין 7 ל-11 חודשי מאסר ונגזרו בפועל 11 חודשים לאדם בעל עבר פלילי ותנאי (העונש שנגזר לא כלל את המאסר המותנה שהופעל); עפ"ג (י-ם) 21523-08-15 מ"י נ' ענאתי (מיום 14.10.2015), שם נקבע מתחם ענישה של בין 6 ל-15 חודשי מאסר בנסיבות דומות מאוד, והעונש הוחמר ל-6 חודשי מאסר בפועל. אימצתי מתחם זה בתיק שנסיונותיו דומות - ת"פ 17526-04-17 מ"י נ' בדר (מיום 10.9.2017) שם גזרתי על נאשם 10 חודשי מאסר בפועל. אשר לעניין סנדוקה, שם דובר בנסיבות חמורות יותר, ועל אף קביעת מתחם ענישה המסתיים ב-30 חודשים, הוטל על הנאשם שם, בעל עבר פלילי רלבנטי,

עונש של 9 חודשי מאסר. כפי שכבר ציינתי בפרשה אחרת, אני סבור כי ההפניה לעניין נג'אר אינה במקומה הואיל ומדובר בתיק שנדון בבית המשפט המחוזי כערכאה ראשונה.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על בין 6 ל-15 חודשי מאסר.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (לפי סעיף 40"א לחוק העונשין), ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: מדובר בנאשם בגיר-צעיר, כבן 18, ללא עבר פלילי, אשר מעצרו ועונש מאסר שיוטל עליו גורמים לו נזק בתחילת חייו הבוגרים וכן גורמים לנזק למשפחתו, באשר הוא אחד ממפרנסיה מזה מספר שנים, על אף גילו הצעיר; הנאשם הודה בביצוע העבירה וחסך מזמנו של בית המשפט.

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 7 חודשי מאסר בפועל לריצוי מיום מעצרו;
- ב. 5 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם את העבירות בהן הורשע, וזאת בתוך שלוש שנים מיום שחרורו;
- ג. בשל מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה וגילו הצעיר של הנאשם, אני נמנע מהטלת קנס. יחד עם זאת אני מטיל על הנאשם התחייבות בסך ₪ 5,000 או 5 ימי מאסר תמורתה אם לא תחתם, שלא לעבור כל עבירה מהעבירות בהן הורשע במשך שנתיים מיום שחרורו. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירות בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

שב"ס ידאג להחתים את הנאשם על ההתחייבות מיד לאחר סיום הדיון.

ניתן היום, כ"ב טבת תשע"ח, 09 ינואר 2018, במעמד הצדדים.